

Список бібліографічних посилань

1. Davis R. C. Selected International Best Practices in Police Performance Measurement. Rand Corporation, 2012. 39 p. URL: <http://www.jstor.org/stable/10.7249/j.ctt1q60z7.2> (дата звернення: 20.04.2017).

2. Leblanc M., Reiss A., Tardif G. Techniques modernes de gestion et d'évaluation de la police // Police, culture et société/Textes réunis et présentés par Denis Szabo. Montréal: Les Presses de l'Université de Montréal, 1974. P. 159–199.

Одержано 20.04.2017

*

УДК 343.232

Давид Володимирович Сімонович,

*начальник відділу організації освітньо-наукової підготовки
Харківського національного університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник;
ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-0285-4005>*

ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ

Згідно з п. 4 ч. 1 ст. 3 КПК України дізнання визначено як форма досудового розслідування, в якій здійснюється розслідування кримінальних проступків. Тобто, тим самим законодавець запровадив ще одну новелу, а саме інститут кримінальних проступків. Але до сьогодні його так і не було введено в дію, з огляду на що нагальним питання є напрацювання й формування відповідних пропозицій та рекомендацій, спрямованих на удосконалення чинного законодавства України з цього питання. Про значимість інституту кримінальних проступків свідчить і відведення його регулюванню цієї глави 25 «Особливості досудового розслідування кримінальних проступків» КПК України. При цьому в зазначеній главі закріплено всього 5 статей, які безпосередньо стосуються питанням процесуального порядку розслідування та судового розгляду кримінальних проступків.

На сьогодні проблемним питанням залишається відсутність законодавчого врегулювання поняття та переліку кримінальних проступків у законодавстві України про кримінальну відповідальність. Як і будь-який процес, що відбувається під час реформування законодавства, запровадження інституту кримінального

проступку повинно відбуватися на підставі розроблення відповідної науково обґрунтованої концепції. З цією метою необхідно: сформулювати єдине поняття «кримінальний проступок»; розробити засади інституту кримінальних проступків; визначити органи дізнання та закріпити їх права і обов'язки; напрацювати відповідні критерії класифікації проступків та ознаки відмежування від злочинів і адміністративних правопорушень. При визначенні відповідних критеріїв розмежування слід урахувати вид об'єкту правопорушення, суб'єкт правопорушення, а також брати до уваги завдану шкоду та можливість її відшкодування правопорушником або особами, які несуть за нього цивільну відповідальність.

У контексті тематики зауважимо, що поглиблений аналіз положень чинного КПК України свідчить про те, що в ньому, на відміну від КПК України 1960 р., чітко не передбачений відповідний перелік органів дізнання. З цього питання лише у ч. 3 ст. 38 КПК України встановлено, що при досудовому розслідуванні кримінальних проступків у встановлених законом випадках повноваження слідчого органу досудового розслідування можуть здійснюватися співробітниками інших підрозділів органів Національної поліції, органів безпеки, органів, що здійснюють контроль за дотриманням податкового законодавства.

Віднесення частини адміністративних правопорушень до категорії кримінальних проступків спричинить певну «криміналізацію» лише за формою чи назвою, але не за змістом, оскільки засудження в справах про кримінальні проступки не впливатиме на реалізацію в майбутньому цією особою своїх прав (на проходження державної служби тощо) через: відсутність судимості; незакінчений кримінальний проступок не тягнутиме кримінальної відповідальності; замість короточасного позбавлення волі (адміністративного арешту) будуть застосовуватись громадські роботи; до особи, яка вчинила кримінальний проступок, не застосовуватиметься запобіжний захід у вигляді тримання під вартою. Але до цього питання слід підійти з особливою увагою та обережністю, щоб навпаки не спричинити зворотній процес – криміналізацію. І хоча за задумом законотворців особи, які вчинили кримінальні проступки, не будуть вважатися такими, що

мають судимість, але все ж таки вони піддаватимуться суду й інформацію про це відобразатиметься у відповідних статистичних звітах.

Вважаємо, що все ж таки доцільно прийняти окремий закон України «Про кримінальні проступки» або Кодекс України про кримінальні проступки. Пояснюється це тим, що врегулювання інституту кримінальних проступків охоплює дію як матеріального, так і кримінального процесуального права. Тому його унормування окремо в КК України і КПК України в подальшому лише ускладнить практику ефективного розслідування кримінальних проступків.

Таким чином, підводячи підсумок слід констатувати, що запровадження інституту кримінальних проступків повинно здійснюватися з особливою застереженням, щоб необґрунтоване й некомпетентне їх розмежування не призвело до збільшення криміналізації кримінальних проступків. Саме тому під час доопрацювання існуючих на сьогодні законопроектів із цього питання повинно відбуватися з урахуванням сучасних досягнень науки кримінального процесу, кримінального та адміністративного права.

Одержано 17.04.2017

*

УДК 343.98

Володимир Юрійович Скоробогатко,

*аспірант Харківського національного
університету внутрішніх справ*

ФОРМИ ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАТЬ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ПОРУШЕНЬ АВТОРСЬКИХ ТА СУМІЖНИХ ПРАВ

Розвиток суспільства та ринкових економічних відносин обумовив необхідність забезпечення в Україні захисту прав інтелектуальної власності. Це є одним з найголовніших показників цивілізованості правової системи будь-якої держави, розвитку її науки, техніки і культури.

Аналіз законодавства, літературних джерел та матеріалів кримінальних проваджень показує, що при проведенні досудо-